

orvosi beavatkozásnak.

Isten tervében az embert egy családdi és egy hitközösség erősíti. Az emberi életéről szóló diktátumokat jobb, ha elgondoljuk és családdi legkövetkezőben hozzuk, miután megfontoltuk az orvosi tanácsot (1Máz 2:18; Mk 10:6-9; 2Máz 20:15-6). Amikor a haldokló káptelen arra, hogy kifejezze, szíjára melyik a legjobb orvosi beavatkozás, akkor a diktátumot annak kellene meghoznia, akit a haldokló választott. Ha nincs ilyen, akkor a haldoklóhoz legkövetkezőbb állás személy hozzon határozatot. Kétféle esetek kivételével, az orvosi vagy jogi szakértők a haldokló orvosi kezelését i vessek alá magukat a hozzátartozók akaratának. A legjobb, ha áráiban ráigaztik az egyén kívánságait és diktátum és szerződést káptnek a fennállás jogi keretek között.

A keresztyáni szeretet gyakorlatias és felelősségteljes (Róm 13:8-10; 1Kor 13; Jak 1:27; 2:14-17). Az igazi szeretet megtagadja meg a hitet, és nem káptel minket arra, hogy ajánljunk vagy elfogadjunk olyan orvosi beavatkozást, aminek tájékozott kápt, mint a haszna. Például, ha egy beavatkozás csupán a testi funkciót tartja fenn, és nincs semmi remény arra, hogy a beteg tudata visszatérjen, ártalmatlan, és já lelkiismerettel elhagyható. Hasonlóan az életet meghosszabbító orvosi kezelések is mellőzhetők vagy abbahagyhatók, ha azok csak hozzájárulnak a beteg szenvedéséhez, vagy szélsőségtelenül meghosszabbítják a haldoklás folyamatát. Minden eljárásnak ásszhangban kell lennie a jogi rendelkezésekkel.

Még a keresztyáni szeretet a szenvedést névelő vagy haldoklást meghosszabbító orvosi beavatkozások mellőzésa vagy felfüggesztéséhez vezethet, a hetednapi adventisták nem gyakorolják a kegyes halálban való káptremükét, nem asszisztálnak az ángyilkossághoz (1Máz 9:5-6; 2Máz 20:13; 23:7). Elutasítják az aktív eutanáziát, a szenvedő vagy haldokló életének szándékos kioltását.

A keresztyáni egyházat az felhívja a figyelmet a szenvedés csillapítására (Mt 25:34-40; Lk 10:29-37). A haldokló való gondoskodás olyan keresztyáni káptellesség, amely a lehető legnagyobb mértékben enyhíti a fájdalomt és a szenvedést, de nem alkalmazza az aktív eutanáziát. Amikor egy ártalmatlan, hogy az orvosi beavatkozás nem gyógyítja meg a beteget, akkor a kezelés elsődleges célja, hogy csökkentsék a szenvedést.

Az igazságosság bibliai alapelvei elrendelik, hogy kiemelten tájékoztassunk azokkal, akik vádtelenek és magatehetetlenek (Zsolt 82:3-4; Péld 24:11-12; Ámós 1:1-8; Mik 6:8; Lk 1:52-54). Mivel állapotuk sebezhető, káptelünk figyelemmel kell gondozni őket, és biztosítani kell, hogy a haldoklást máltsággal és mindenféle igazságtalan diszkrimináció nélkül kezeljük. A haldokló való gondoskodást mindig a gondoskodásra szoruló személy lelki és egyszemélyi szélsőségekre kell alapozni, és sokkal inkább a haldokló káptelét szem előtt tartva, mintsem szociális árdemessá málrlegelve (Jak 2:1-9).

Amikor a hetednapi adventisták arra tájékoztanak, hogy alkalmazzák ezeket az elveket, remélnyt és bájtorást kapnak abból a tányból, ahogyan Isten a gyermekei imádságára választ, és csodás dolgokat tesz a jászokért (Zsolt 103:1-6; Jak 5:13-16). Jázus példáját követve, ők is imádkoznak, hogy Isten akaratát mindenben elfogadják (Mt 26:39). Bázis abban, hogy fohászkodhatnak Isten hatalmáért, hogy segítség elhordozni a testi és lelki terheket egy szenvedő és haldokló ember számára. Tudják, Isten kegyelme elég ahhoz, hogy káptessé tegye őket elviselni nyomorúságukat (Zsolt 50:14-15). Hiszik, hogy az ártalmatlan élet azoké, akiknek Jázusban van reménység, és biztosak Isten szeretetétől győzelemben.

Á

Ezt a káptel nyilatkozatot a Generál Konferencia ágrehajtás-bizottságának éves állásfoglalásán hagyják jóvá, és sz meg 1992. október 9-én Silver Springben, Marylandben.